

bu pour dep. leger
le 15-10-29
tirage 100000

TỤC THỦ Y-HU

DE LA
INDOCHINE
N° 179

SO 5

3 XU

phải châu chực trước cửa, kẻ được vào thì đón đến như chó chui gầm chạn, người đứng chực: chẳng khác con nít mong mẹ về chợ!

Riêng Lỗ-trí-Thâm đường hoàng thẳng tiến vào văn phòng, hai tay gạt mọi người xung quanh.

Các nha lại nhìn ra, thấy một hòa-thượng mặt sáng như điện, tiếng nói oang oang, sông sộc đi vào, bất luận đều sau, đều trước, như không trông thấy người chung quanh.

Thấy vậy, viên trung-quân hét to lên rằng:

— Tên kia đi đâu?

Lỗ-trí-Thâm đáp:

— Đi nộp đơn thi.

— Sao đến mãi hôm nay mới nộp?

Lỗ-trí-Thâm chùng mắt nói:

— Hạn nộp chưa hết, ta muốn nộp hôm nào thì nộp hỏi lời thôi gì!

Viên bí thư ngồi trong quát:

Tiên văn phòng:đâu?

Lỗ-trí-Thâm lạnh lùng đáp:

— Chẳng có gì cả! Chúng ta về đây ứng thí, chỉ có hai quả phạt thôi.

Bọn thư-lại nghe thấy thế hét to lên rằng:

Nếu vậy, ngươi hãy đi chỗ khác mà nộp đơn.

Nói đoạn quăng giầy má của Lỗ-trí-Thâm vừa đặt lên bàn xuống đất. Lỗ-trí-Thâm nổi giận, nắm tay nhảy qua bàn, túm lấy một người thư ký dơ tay lên toan đánh.

Bỗng phía sau lưng, một người núa lấy cánh tay hòa thượng, nói:

Xin chớ hành hung ở đây.

Người ấy chính là Lý Bát. Sờ là Lý Bát cùng đi vào với Lỗ-trí-Thâm, bỗng gặp một người đồng bạn nín lại hỏi chuyện, thành ra tụt lại sau. Lý Bát đang nói truyện bỗng nghe thấy phía trong huyền não, vội chạy vào, thì

vừa lúc Lỗ trí Thâm sắp phá những Lý Bát vội nín lấy cánh tay can ra.

Bây giờ Lỗ trí Thâm vừa buông ra, người thư ký vùng chạy ra ngoài cửa. Viên bí thư cũng lùi vào phòng trong, mấy người tiểu lại cũng lẩn đầu mặt, trông phòng còn trống có hai người.

Lý Bát bảo Lỗ trí Thâm :

— Sư phụ nóng tính quá, sinh chuyện to đên nơi !

Lỗ trí Thâm vẫn điềm nhiên như không mà rằng :

— Ta há sợ gì bọn chuột nhắt .

Lý Bát nhấn nhó phân nản :

Ở đây không như ở Lương Sơn Bạc, lỡ có điều gì, tôi biết làm thế nào che chở sư phụ được !

Đang nói chuyện, thấy một hồi trống trong cung đường rống động. Lý-Bát nói :

— Nguy to rồi. Sư phụ ra mau !

Lỗ trí Thâm ung dung đi trở ra, đến cửa, hòa thượng lại quay vào, vì cửa đóng kín mít.

Lý Bát luông cuông nói :

— Làm thế nào bây giờ !

Lỗ trí Thâm thò tay vào trong mình rút một phong thư ra chao cho Lý Bát mà rằng :

— Nêu có việc gì, người đem phong thư này đến phủ Đường Hoán tướng quân, thuật chuyện với người, nhưng nhớ nói tên ta là Lý Đạt..

Ngay lúc ấy, một bọn vũ sĩ từ phía trong cấm gươm đao xông ra, trông thấy Lỗ-trí-Thâm, cùng hè nhau nhảy vào bắt.

Lý Bát sẽ nói :

— Sư phụ đừng chông cự vô ích, thêm nặng tội.

Bây giờ Lỗ-trí-Thâm tuy chân tay không nhưng giả sử hòa thượng định giao chiến, bọn vũ sĩ kia cũng khó lòng bắt sống nổi. Vì hai cánh tay sắt kia đã từng xông pha trong đám thiên binh vạn mã có sợ gì bọn

vũ sĩ nấp bóng quyền thân, gả quàn quán côi say.

Nhưng vì có lời của Lý Bát, và hòa-thương cũng tự biết; hỏ lia rừag, dù có đánh được bọn vũ sĩ này, cũng khó thoát khỏi Đông Kinh, nên Lỗ-trí-Thâm đứng yên. khoan thai bảo bọn vũ-sĩ:

— Các anh cứ việc đem ta đi đâu thì đem, bất tất phải dùng võ.

Bọn vũ sĩ xem sét quanh mình Lỗ - trí - Thâm, đem hòa thương vào trong. Lỗ - trí - Thâm bị chúng ấn vào trong một cung đường rộng. Hòa thương ngẩng đầu nhìn lên phía trên, thấy chính chệch giữa sập, một vị thượng quan, bảo hồng hốt bạc, hai bên lính tráng cầm gươm luốt trần đứng hầu.

Vị thượng quan ấy chính là Đông - Quán, bấy lâu hòa thương vẫn nghe anh em ở Lương - Sơn Bạc nói đến tên. Đường Thương thư trông thấy giải Lỗ trí Thâm vào, liền sang sảng mừng.

— Dừng phu ở đâu dám vào bán đường hành hung?

Lỗ trí Thâm nét mặt không vẻ sợ hãi, cất tiếng rần rỏi đáp:

— Dám bẩm Đại Quan! chúng tôi là kẻ sĩ phương xa nghe triều đình mở khoa thi kén chọn nhân tài, từ Sơn - Đông về ứng thí. Nghe nói hạn nộp đơn còn hôm nay mới hết, chúng tôi hôm nay đến nộp giấy má. Ngờ đâu thượng quan ở chôn thâm nghiêm không để mắt tới hành vi của bọn môn hạ, chúng ý thể hoành hành, đòi bắt thí sinh phải nộp tiền mới nhận đơn. Chúng tôi cãi lại, thì bị đánh bắt vào đây, xin thượng quan minh xét.

Đông Quán nói giận đập bàn.

— Nhà ngươi đã tự xưng là kẻ sĩ mà không hiểu thời vụ, không thấu nhân tình! Thủa nay ai làm nghề gì cầu lợi ở nghề ấy! Bọn thư ký của ta khó nhọc biên chép, cũng trông vào chút tiền lệ-phí vặt của các người mới có áo mặc cơm ăn. Các người lăm le giật chức trạng

nguyên, tranh khôi đoạt giáp, mà không chịu mất chút đỉnh của nhà, chực bắt ai hầu công không .

Lỗ trí Thâm thở dài than :

— Quan tham, lại nhùng, chớ tránh đầu sự bất bình nổi loạn !

Đồng thượng thư tái mặt, thét vũ sĩ .

— Tả hữu đầu ! Bắt tên kia đánh cho nó mười trượng .

Tả hữu dạ ran. Lỗ trí Thâm đã đứng định liệu mình nháy lên bắt lấy Đồng Quán. Bỗng thủ môn quan chạy vào cúi đầu trình :

— Dám bẩm Đại Quan ! Có chiêu chỉ !

Đồng Quán vội đứng giậy, truyền cho vũ sĩ hãy khoan tay, sai mở cửa giữa đón thiên sứ .

Giây lát, một viên Thái giám mang chiêu chỉ vào . . .

Đồng thượng thư bước xuống thêm đón tiếp, khúm núm chấp tay chào :

— Kính chào quan Thái Giám ! Chẳng hay có việc chi mà Thánh Thượng hạ c. chiêu chỉ ?

— Viên Thái giám chỉ sẽ gạt đầu đáp lễ, mà rằng :

— Nghe đầu cũng chỉ lại. Chuyện bọn giặc Sơn Đông ăn không ngồi rồi chán, sinh buồn lại kiêm việc tiêu khiển cướp phá chơi một phủ huyện nào đó mà !

Đồng thượng thư toan hỏi nữa, nhưng viên thái giám gạt đi :

— Quan lớn sửa soạn tiếp thánh chỉ. Nhà còn phải về cung ngay .

Đồng Quán vội vàng sai tả hữu bày hương án .

Trong khi ấy, Lỗ trí Thâm đứng chứng kiến cuộc nghênh tiếp thiên sứ, thấy cái thái độ kiêu ngạo của viên thái giám, trước vẻ khúm-núm của Đồng Quán, bèn thở dài một tiếng than thầm :

— Đường đường một vị thượng thư, mà quý lụy một con chó-thiên ! Ấy cũng chỉ vì con chó thiên ấy là tội tớ của thiên tử . Nào đâu về thịnh nộ lúc này ! Thế mới biết : những

kẻ ác với thường dân thì lại hèn với kẻ có thể lực hơn mình ! Thượng thư luôn cúi thái giám; thái giám nịnh hót cung phi, chẳng qua chỉ cầu chút phần vua để hãnh diện thiên hạ ! Ôi, đề hèn

Bây giờ Đồng Quán quì sụp trước lương án, viên thái giám mở chiếu chỉ ra tuyên đọc :

« Thừa thiên hưng vận, Hoàng đế chiếu rằng :

« Nay bọn cuồng khấu ở Lương Sơn Bạc hoành hành, vừa cướp phá phủ Đại Danh. Lây hết binh lương trong công khô, vậy chiếu cho thượng thư Đồng Quán lập tức vào Nội Các thiết kê tiểu trừ, không được trì hoãn.

Khâm thủ

Đồng thượng thư nghe xong, sụp lạy rồi tiễn thái giám ra tận cửa phủ. Lỗ trí Thâm nhân lúc ấy, quay lại bảo bọn vũ sĩ từ nãy đến giờ đứng im :

— Thượng thư của các người sợ thái giám như dê sợ cọp ! Mà các người thắng nào thắng ấy mặt cũng tái xanh tái xám. Hùng uy lúc nãy, đề đâu ?

Bọn vũ sĩ trông ra cửa thấy viên thái giám đã đi rồi, mới nhao nhao cả lên mà rằng :

— Đừng láo ! Mày là thằng nào dám vào đây nói nhuộc chúng ông !

Bỗng Đồng Quán đi trở vào, thầy vậy hỏi :

— Cái gì mà âm ỹ lên vậy ?

Bọn vũ sĩ thưa :

— Dám bầm lão gia ! Tên này vừa nói xước đại quan. Nó bảo đại quan sợ thái giám như dê sợ cọp !

Đồng thượng thư tái mặt lại, mắng :

— Thật phu muốn chết ! đó là lễ kính đại người hiền của bậc đại phu, nhà người ngu ngốc không hiểu !

Lỗ trí Thâm ngửa cổ lên cười mà rằng :

— Đứa nô tỳ trong cung mà gọi là người hiền, thì mỗ đây có thể gọi là Phật sống !

Đồng Quán thét tá hữu :

— Hỡi đem dam cổ nó xuống hậu lao, chờ ta vào Các xong về sẽ phát lạc !

Vũ sĩ dạ ran, xúm xít lời bừa Lỗ trí Thâm ra phía sau .

Lại nói chuyện Lý Bát, lúc đó cùng đứng lẫn với bọn thư lại, chứng kiến việc bắt Lỗ trí Thâm rồi, nhờ Lỗ trí Thâm dẫn, bèn thừa lúc Đồng Quán mắc vào trong Các, lên đi sang phủ Đường Nguyên-Soái.

Tới nơi, Lý-Bát nói với thủ-môn quan xin vào hầu Đường tướng-quân. Thủ-môn-quan sai người vào thông báo. Giấy lát có lệnh trong soái phủ truyền cho vào.

Lý-Bát khúm - núm đi vào, trông thấy Đường - Hoán đang ngồi trên võ sảnh, liền cúi đầu sụp lạy .

Đường Nguyên soái truyền cho giấy rồi hỏi :

— Nhà ngươi không ở phủ Đồng thượng thư làm việc, đến đây có việc gì ?

Lý Bát cúi đầu trình bày việc Lỗ trí Thâm bị bắt, rồi dâng nộp bức thư. Đường Nguyên Soái bóc lấy mở ra đọc.

Thư rằng :

« Kính trình biểu huynh.

« Đệ từ lúc xa bỏ kinh đô, một con thuyền, một mái chèo, tiêu dao ngoài vòng danh lợi, không chút bận lòng với những việc cũ. Tuy vậy, đôi pheo nhớ tới ngô huynh, tình gia quyến không khỏi làm nức động lòng về. Chỉ hiềm vì giăng gió đã quen, nước mây đã bén, phong vị giang hồ đã ăn sâu vào khí cốt, tiểu đệ đành phụ lòng mong mỏi của ngô-huynh.

« Nay được tin ngô huynh sắp đem quân tiểu-phạt trừ đảng Lương Sơn Bạc, đệ có hai người quen biết là Lý Đạt và Lỗ Qì, có sức địch vạn nhân, xin tiên dẫn với ngô huynh để theo hầu dưới trướng Ngô huynh dùng hai người tức là nhớ đến tiểu đệ.

« Thôi ! Mây lời trân trọng kính chúc ngô huynh cớ
« khai đắc thắng, mã đáo thành công, cho kẻ cuối nước
« chân mây thỏa lòng ngưỡng vọng.

Biều đệ.

Đường Nguyên
bái thư.

Đường Hoán xem song thờ dài mà rằng:

— Thương thay cho tiều - đệ ta! Tóc điểm hoa râm
mà gôi lãng du chưa mỏi, xem thư thì chưa biết đến bao
giờ mới trở về ! Biều đệ đã tiên cứ hai người bằng hữu,
lẽ nào ta không trợ g dụng! Vậy Lỗ Quý và Lý Đạt đâu?

Lý Bát gái đầu gái tai đem việc Lỗ trí Thâm bị giữ
lại bên phủ Đông Quán. Đường - nguyên - Soái nói giận
mà rằng:

— Hay cho Đông Quán ! Dám dong túng cho môn hạ
sách nhiễu sĩ tử, lại còn bắt bớ người vô tội ! Có phải
thê ta sang phủ hăn hỏi xem.

Bèn truyền quân đánh ngựa lại, nhảy lên yên đi liền.

Đường Hoán vốn là một vị trung thần danh tướng,
xưa nay cùng với bọn Sái-Kinh, Đông-Quán, bằng mặt
mà chẳng bằng lòng. Bọn gian thần rất ghét, nhưng không
dám sức phạm vị lão tướng đã trải thờ ba triều vua Tống.
Đường hoán lại được tiên đề ban cho cây Như ý bồng
dùng để đánh hôn-quân, giết gian thần, vì vậy, bọn Đông,
Sái không dám trêu vào.

Bây giờ Đường Nguyên-Soái thấy nói việc bắt kẻ sĩ,
liền nói giận đánh ngựa đi liền, không kịp cầm cây Như
ý bồng. Khi đến phủ Đông-Quán, Đường-Hoán dừng ngựa,
thủ môn quan trông thấy vội chạy ra nghênh tiếp.

Đường Hoán hỏi :

— Chủ người có nhà không ?

Thủ môn quan khép nép thưa :

-- Dám bẩm quan nguyên soái ! Đông thượng thư vừa
tuần thánh chỉ vào trong Các bàn định việc cơ mật.

Đường Hoán cười nhạt :

— Chà ! Việc cơ mật ! Hãy mở cửa giữa ta vào đợi chủ người về !

Thú môn quan không dám chậm trễ, vội mở cửa, Đường Hoán thúc ngựa đi vào trong phủ. Bọn vũ sĩ phía trong chạy ra, trông thấy đều rạp đầu chào, kẻ giắt ngựa, người răn lời, nghênh tiếp quan nguyên soái.

Đường Hoán lên ngôi giữa sảnh. Tả hữu rồi rít chạy đi pha trà. Sau một cái liếc mắt nhìn qua những đồ trấn thiết sang trọng, Đường Hoán ngồi trầm ngâm suy nghĩ :

— Lương bổng thượng thư chưa bằng lương ta, mà hân trang noàng huy hoặc một cách đề - vương thế này thì lấy tiền đâu ? Chỉ là máu dân, tí dân góp lại ! . . .

Tả hữu pha trà mời, dụt dề hỏi :

— Dám bẩm quan Nguyên Soái ! Chẳng hay người đến chơi quan lớn chúng tôi có việc gì giấp báo.

Đường Hoán đáp :

— Bất tất phải hỏi ! Hãy đợi chủ quan các người về.

Bọn vũ sĩ sợ hãi không dám hỏi nữa.

Đường Hoán nhìn một chúng một lúc rồi phán hỏi :

— Các người là vũ sĩ của vua ban cho quẻ thượng thư hay là thượng thư tự chiêu tập ?

Bọn vũ sĩ đáp :

Tự quan thượng thư chúng tôi tuyển dùng.

— Vả Quan làm gì cần nuôi nhiều võ sĩ như vậy !

Bọn võ sĩ nín lặng, lặng giần, mấy phút sau chỉ còn vài anh không thể chôn được nữa đành đứng hầu, bứt rứt khó chịu.

Lại nói chuyện Đồng Quán vào châu thiên-tử trong nội các, cùng các quan, thi lễ, vua quan an vị.

Tông đề phán :

— Nay có công văn báo tin bọn cuồng khấu ở Lương Sơn Bạc càng ngày càng tăng thế lực, đó là một mối

đáng lo cho nước nhà, các khanh có mưu kế chi ngăn ngừa lại quân giặc ?

Tào ngự sử tâu :

— Muôn tâu thánh thượng ! Bọn Lương Sơn Bạc làm giặc cũng vì thêm phú quý. Nay bệ hạ xuống chiếu xá tội phong cho mỗi đầu lĩnh của chúng một quan, khiến chúng rời sơn trại đi nhận chức, rồi trị tội dần về sau.

Vương học sĩ lắc đầu, tâu :

— Muôn tâu bệ hạ ! Lời Tào ngự sử tâu vừa rồi không thể dùng được. Đối với bọn hảo hán ở Lương Sơn Bạc, không thể lấy lợi, lấy danh mà dụ ! Sự bất phục triều đình đã ăn sâu vào trí não chúng ! Nay chỉ có cách giảng hòa, cắt đất Sơn Đông nhường cho chúng, như thế chúng sẽ không nghĩ ngợi gì đến sự cướp phá đâu nữa !

Sái kinh lớn tiếng nói :

— Tào Ngự sử nói sai rồi ! Hai nước mới giảng hòa, cắt đất. Lương Sơn Bạc là nội loạn, là cái ung độc trong người, phải trừ cho tiệt. Cúi xin lượng thánh cứ sai một bậc thượng tướng, sau khi khoa thi võ kết liễu, đem những sĩ tử trúng tuyển đi chinh phạt, bọn ấy là những kẻ háo hức công danh, hết lòng ra sức, lo gì chẳng phá tan đám giặc bên nước !

Đồng Quán tâu :

Muôn tâu bệ hạ. Lời Thái sư tâu rất phải. Song trong triều nay chỉ có Đường Hoán là tay danh tướng, cần phải để y giữ nhà, kéo phía bắc Nước Kim dòm ngó, phía Nam, giặc Ngũ Hồ xâm phạm, phía tây rợ Khương lắm le kéo quân vào ba thực, sai y đi; hạ thần e kinh đô trông trái, nhờ quân địch đến đánh úp, lấy ai trông cự ?

Tông đề gật đầu phán :

— Lời Đồng khanh tâu có lý, Thái sư nghĩ thế nào ?

Sái kinh tâu :

— Muôn tâu bệ hạ ! Hiện nay, ở Đông Kinh cầm binh

hơn trăm vạn, thượng tướng vài nghìn viên, dầu cho quân giặc có ý dòm dò, cũng còn e ngại. Kê hạ thần thiết tướng nêu không sớm trừ cho sạch đảng giặc Lương Sơn Bạc, để đến khi chúng đủ nanh vuốt, sẽ là mối hậu loạn quan trọng. Cúi xin lượng thánh cứ hạ chỉ cho Đường Hoán đem quân tiêu trừ.

Tông đề ngẫm nghĩ một lúc rồi phán :

Lời thái sư tâu trăm nghe phải hơn cả. Các khanh nghĩ sao ?

Tào ngự sử, Vương học sĩ, Đông thượng thư đồng thanh tâu.

— Bọn kê hạ-thần trí hèn mưu kém suy nghĩ nông nổi không sao bằng Thái sư được, xin bệ hạ y theo kê sách ấy.

Đó là cái mưu của bọn gian thần, Bản tâm bọn người là cùng muốn cho Đường Hoán xa chôn kinh đô, đẩy Đường Hoán vào con đường tiên thoái lưỡng nan. Nếu y đánh được Lương Sơn Bạc, thì cất lượng thảo khiến cho bộ hạ nhao lên cướp phá các nơi, quan quân mà thành đạo tặc, sẽ tâu vua bắt trị tội. Nhược bằng y thua Lương Sơn Bạc, thì tất không mặt mũi nào mà về kinh thành. Bây giờ gian thần sẽ liệu kê đoạt cơ nghiệp Tông triều. Song nếu không giả cách mỗi người một ý, tranh biện lẫn nhau, thì dễ khiến thiên-tử sinh nghi, lưu tâm phòng bị.

Tông đề hiểu đầu mưu đó, thấy vậy tướng chúng hết lòng vì vua bản tính, liền ban khen :

— Các khanh bản cùng phải cả. Nhưng cứ như ý trăm, lời tâu của Thái - sư sắc đáng hơn cả. Vậy trăm sẽ hạ chỉ cho Đường - Hoán ra võ tràng khảo sát, kén chọn anh hùng thiên hạ rồi đem quân đi dẹp giặc.

Bèn truyền nội thị bày diên yên ngay trong Các để thưởng công các vị hiền thần đã vì vua nhọc lòng nghĩ kê.

Vua tối yên âm đến chiều, thánh giá hoàn cung rồi,

bọn gian thần ở lại mới khúc khích cười một hồi với nhau rồi ai về dinh này.

Lại nói chuyện Nguyên Soái Đường Hoán ngồi trong phủ Đông Quán chờ đèn chiều sức nhớ rằng ngày mai sĩ tử tiên tràng, công việc sắp đặt giáo tràng tề bộn, mà Đông Quán mãi không thấy về. Đường Nguyên Soái sốt ruột, định sắp đứng giậy ra về, thì vũ sĩ ở trong bước ra trình:

Dám bẩm quan Nguyên Soái. Chủ quan chúng tôi xin mời quan nguyên soái ngồi chơi thư thả, người sắp ra bây giờ.

Đường Hoán ngẫm nghĩ:

— Hẳn về lúc nào ta không biết.

Sô là Đông - Quán ở trong Các ra về, đèn dinh thấy thủ môn quan ra trình:

— Dám bẩm lão gia! Có Đường Nguyên Soái ngồi đợi từ trưa đèn giờ trong phủ.

Đông Quán ngạc nhiên mà rằng:

— Quái! Hẳn xưa nay không từng đèn chơi ta bao giờ, nay đèn tắt có việc gì đây.

Bèn không đi cửa giữa, soi mở cửa bên đi vào nha trong, nấp sau bình phong trông ra thấy về mặt Đường Hoán nghiêm nghị lạ thường. Đông Quán trong bụng áy náy nhưng nhìn lại không thấy cây Như ý - bóng, mới yên dạ. Liên vén rèm bước ra tươi cười mà rằng:

— Kính chào quan Nguyên Soái! Chẳng hay ngài đèn chơi tề phủ từ bao giờ?

Đường Nguyên Soái đứng giậy đáp lễ:

— Kính chào quan thượng thư! Tôi chờ quan lớn từ trưa!

Hai người thi lễ xong phân ngôi chủ khách cùng ngồi.

Đông Quán gọi tá hữu pha trà, Đường Hoán thấy mặt hẳn đỏ bừng, miệng thở hơi men, liền cười mà rằng:

— Xin quan lỵ miễn cho! từ trưa đèn giờ lòng những

ro vì nước!

Đồng Quán hiểu Đường Hoán nói châm chọc, nhưng
ngạc lòng vì không biết, hỏi:

— Chả này khi Quan nguyên Soái đến chơi chúng
tôi lại không có nhà để người phải chờ đợi thực là mang
tội thật kính.

Đường Hoán đáp:

— Có làm gì việc nhỏ mọn ấy. Quan lớn còn bận việc
dân việc nước, mấy khi nhàn rỗi!

Lần thứ hai. Đồng Quán đánh trống lảng:

— Quan Nguyên Soái lại chơi tất có điều gì hay
dạy bảo?

Đường Hoán cười nhạt nói:

— Quan lớn dậy quá lời. Chẳng qua có chút việc
nhỏ mọn: Hồi sáng nay, có tên Lý Đạt vào quí phủ nộp
đơn ứng thí, chẳng biết sú: phạm gì người trong quí
phủ, bị bọn môn hạ quan lớn bắt giam. Nay tôi lại yêu
cầu quan lớn nể chút tình đồng liên, tha cho Lý Đạt
để mai hẵn ra võ tràng ứng thí!

Đồng Quán hỏi:

— Lý Đạt là thân quyền của quan Nguyên soái hay
sao?

Đường nguyên soái đáp:

— Không phải. Hẳn với tôi không chút họ hàng thân
thích, cũng chưa từng tiếp kiến tôi bao giờ. Nhưng có
thư biểu đệ tôi tiên cứ vậy xin quan lớn vì tôi sai
tha cho Lý Đạt.

Bây giờ bọn vũ sĩ cùng nha lại tề tựu cả dưới thêm
Đồng Quán nghĩ bụng:

— Nếu tha cho Lý Đạt, chả hóa ra ta sợ uy Đường
Hoán hay sao! Mà không thì mang thù.

Ngẫm nghĩ một lúc, chợt nghĩ được một kẻ liên
nói:

— Thừa quan Nguyên Soái. Nếu sớm biết như vậy tôi đã sai tha ngay rồi. Hiêm vì thầy hân nói năng can dỡ, tôi đã giao cho tam - pháp - tư nghị tội mất rồi, xin quan nguyên soái lượng thứ.

Đường Nguyên Soái coi đáng diệu biết là nói dối, liền tìm cây Như-ý-bồng không thấy, sức nhớ rằng lúc đi quên không cầm theo, bèn đứng phắt giấy !

— Nếu vậy thôi: xin chào quan lớn.

Nói rồi xuống thêm, cởi giấy cương nhảy lên mình ngựa đi thẳng.

Đổng Quán nhìn theo mỉm cười:

-- Cho nhà người thù oán ! Ta há sợ chi. Bèn truyền cho các vũ sĩ cùng nha lại lui ra, một mình lững thững đi vào nhà trong. Vừa toan cởi áo đi nghỉ, bỗng thấy gia tướng vào đưa một phong thư niêm kín.

Đổng Quán mở ra xem, bất giác sững sờ hỏi:

— Người mang thư đâu?

— Bẩm còn chờ ngoài kia!

— Báo vào trong này.

Cách một lúc, gia tướng dẫn một người phục sức nhã đạm, thông thả đi vào. Người ấy cúi chào Đổng - Quán rồi đưa mắt nhìn hai bên.

Đổng Quán biết ý, đuổi tá hữu ra ngoài, mời người ấy ngồi, sẽ hỏi:

-- Quân sư sao cả gan làm vậy ! Không sợ người ta nhận ra hay sao. Người kia mỉm cười mà rằng:

-- Khi xưa Gia Cát ở Đông Ngô còn nguy hiểm bằng mười Ngô Dụng ở Đông-Kinh, mà chỉ đem ba tác lược gây nên trận Xích biếp, tôi dẫu bất tài, cũng thử bắt trước Ngọa Long một phen xem sao !

Đổng Quán cười nói:

-- Quân sư định thuyết tội hay sao?

-- Hân chứ.

Đổng Quán nói:

— Tôi xin rửa tai nghe !

Ngô - Dụng nói :

— Có người anh em vừa bị bắt, yêu cầu quan lớn giải phóng !

Đổng Quán ngạc nhiên !

— Té ra hảo hán Lương Sơn Bạc ! Ai vậy ?

— Lỗ trí Thâm !

— Trời ! thế mà tôi không biết. Nếu vậy xin tha ngay.

Vừa toan gọi gia tướng, bỗng một tên quân hầu vào lại đưa trình một bức thư.

Đổng quán tiếp lấy nói với Ngô Dụng :

— Xin phép người một lát.

Được ! Đại nhân cứ tự tiện.

Đổng Quán bóc thư ra xem xong, cau mày. Sô là bức thư của Từ-định-Phương yêu cầu trị tội Lý - Đát, nghĩa là trị tội Lỗ-trí-Thâm.

Đổng Quán phân vân ! Tha Lý Đát thì mặt lòng Từ định-Phương là con bạn thân, mà trị tội Lỗ trí Thâm thì đôi đáp với Ngô Dụng thế nào ? Với đảng Lương sơn Bạc thế nào ?

Hồi lâu, nghĩ được kê, Đổng Quán bèn tươi cười lấy bút viết mấy dòng chữ cho người nhà Từ - định-Phương cầm về, rồi quay lại báo Ngô Dụng :

Đề đến chiều mai, tôi xin sai tha Lỗ hòa thượng.

Ngô Dụng hỏi :

— Sao không tha ngay bây giờ ?

Đổng Quán ứng đối :

— Vừa rồi có thư của nhà Tam Pháp sư sang báo giải Lý Đát sang, đề đến mai tôi nói lại với bên ấy, rồi sẽ tha Lỗ trí Thâm sau, kéo họ sinh nghi, lộ việc.

Ngô Dụng biết là y nói dối, nhưng không tiện nài ép, liền nói :

— Buông hay giữ tùy quan lớn mà quan lớn sai bắt ngay tôi nộp lấy công trạng cũng được.

Đồng Quán dậm chân nói: —

— Có đâu thế! Quân sư chớ ngờ vực bụng tôi!

Ngô Dụng liền cùng Đồng Quán ghé gần tai thì thảo với nhau những điều cơ mật:

Cũng vì cuộc hội diện hôm ấy, mà về sau Tông trào nghiêng ngửa, anh hùng Thái Sơn Đông một xuất thực hành trọn ý nguyện.

Hồi lâu, Ngô Dụng đứng lên nói: —

— Xin cứ thế!

Đồng Quán gật đầu tiễn chân vị Quân Sư của các vị thiên-tinh, đi sát ra khỏi cửa, rồi một mình lui vào trong phòng ngủ, cởi áo lên giường nằm. Vừa toan giật chuông gọi mấy người ái thiếp lên hầu, bỗng nghe một tiếng phập giữa bàn. Đồng Quán giật mình, ngồi nhóm giấy trông ra, thấy một lưỡi dao sáng loáng vừa cắm phập xuống bàn. Đồng Quán thật kinh, thò tay cô rút lưỡi dao dơ lên ánh đèn nhìn.

Lưỡi dao sáng quắc, chuôi dao có ba chữ Lương Sơn Bạc:

(Còn nữa)

TROC DAU PHA GIOI

CHUYỆN NHÀ SƯ CHIM GÁI

Đã ra sô 1,16 trang 3 xu

VUNG MAU DAO

Đã ra sô 15. 28 trang giá 4 xu

GIONG NUOC LU

XÃ HỘI TRINH THAM

Đã ra sô 16 giá 2 xu

Imp. Lang-Tuyet 75 sông Tô Lịch Hanoi